

P O M N Í K Y 2015, A F B Č Á S L A V

- Jaromír Rychtařík -

7. - 9. Října L. P.2015

Radovesnice u Kolína, pomník Ondřeje Soviny na L 159 ALCA

Obec Bílek, pomník Zdenka Svobody a Ivana Indráka, dvojice Mig 21 MFN

Polička a pomníček na místě, kde zahynuli František Matula a Bořek Chmelík na Mig 23UB

Pomník u obce Herálec, Drahoslav Mládek a Jiří Trunečka na Mig 23UB

Pomník u obce Macourov, zde zahynuli Ivan Kaiser a Jaromír Zbranek při srážce Mig 21UM a Mig 21MF. Vpravo samostatný pomník na místě dopadu Jaromíra Zbranka od mistra kovářského Jaromíra Slavíka.

Pietní akce, při které se prakticky nyní už celý den objíždějí pomníčky věnované našim kamarádům na místech, kde zahynuli, má už patnáctiletou tradici. I tentokrát jsme s Jirkou Machem odjeli do Čáslavi den předem, ubytujeme se, navečeříme, v klidu vyspíme, ráno nasnídáme a beze spěchu nastoupíme cestu na jedné ze zastávek ve městě. Tedy obvykle, tentokrát nás po večerí v restauraci Na kuchyňce začal shánět David Zelenka, bývalý kolega a nyní dopravní pilot u ČSA. Platíme a vyhledáváme novou restauraci Bilá růže. Nacházíme jí záhy a také společnost, řekl bych hlavních funkcionářů základny. Brzy zapadáme do debaty i konzumace. Dodržují zavírací dobu, snaží se, ale přesto odcházíme dobře po půlnoci. Naštěstí do postele, i tak už je představa klidného spánku ta tam. Vstáváme na budík, dobře a vydatně snídáme a už čekáme u nádraží, na určené zastávce. S překvapením zjišťujeme, tentokrát jedou dva autobusy, přes šedesát účastníků. Počasí se zatím drží, drobně prší, ne příliš vydatně, jednotlivé zastávky léta stejné trasy se dají absolvovat zatím bez deštníku. Stavíme ve Ždírci u benzinové pumpy, v našem počtu vyjídáme zásoby, přípravou jídel zaměstnáváme personál a kávovar jede na plno. To byla svačina. Mezi tím cestou konzumujeme jak jídlo, tak i pití. Je zvykem, že zúčastněné ženy připravují jídlo na cestu a muži mají starost o pití. Při každé zastávce, přípravě pomníčku, po položení věnců a zapálení svíček promlouvá Jan Macháček, nyní zástupce velitele letky L 159. Svá slova adresuje především těm mladým, novým a pedagogicky je seznamuje s příčinami jednotlivých událostí a se závěry vyšetřování. Promlouvá také vždy i nový kaplan letecké základny kapitán Marek Maxim Švancara. Téměř u všech zastavení asistují také zástupci místní samosprávy, starostové či jejich zástupci, kteří zajišťují péči o místa pomníčků během roku. Při zastávce u Macourova už se nebe neudrží a začíná dobře pršet. Stejně tak i na hřbitově v Havlíčkově Brodě, při hrobu Pavla Čejky, používáme většinou deštníky. Zpět do Čáslavi přijíždíme před setměním. Na

svobodárně se převlékáme do suchého a připravujeme na další šichtu. Po sedmé hodině zaujímáme místa v nám známé restauraci u Šneka, je téměř plno. Obsluha má napilno, jídlo a pití. Přicházejí další, především Ti starší, alespoň na chvíli si popovídat. A tak se osazenstvo u našeho stolu občas vystřídá. Zde také detailně seznamujeme s děním u odbočky jejího časlavského člena Michala Černého. Nevnímáme únavu a po závěrečné vyklízíme větší sál abychom, ještě krátce, pokračovali v místnosti u baru. Držíme pozice u zdroje společně s novým kaplanem, klube se z něj zajímavý společník, to je dobře. Nakonec ustupujeme a za stálého deště přicházíme o druhé hodině na ubytovnu. Teď už v klidu uléháme, ráno můžeme spát i bez budíku. Nespíme však dlouho. Opět přesun na snídani, tentokrát už autem. U stolu se opět scházíme s Pavlem Rákosníkem a Janem „Bačou“. Domlouváme s nimi u jídla i další akci na konci října v Praze a také diskutujeme možnost členství v jejich leteckém klubu generála Janouška. Přejeme si navzájem šťastnou cestu a vyrážíme. Je pátek, i tak nám cesta dobře ubíhá a kolem oběda jsme doma.

KRÁTKÁ REKAPITULACE A..... MOŽNÁ I VYSVĚTLENÍ..... - JAROMÍR RYCHTAŘÍK -
Nemohu přejít tak docela bez povšimnutí a bez písemného vyjádření, v předchozím textu uvedené, stanovisko Jardy Palečného k mé rezignaci na funkci sekretáře naší odbočky Svazu letců ČR.

Mnozí si ten okamžik v restauraci U Borla jistě budou pamatovat, kdy po odchodu Josefa Hlavy, do té doby sekretáře, padl na mne výkon této funkce najednou, ze dne na den a k úlevě všech ostatních byl pak potvrzen volbou.. Od samého znovu obnovení činnosti odbočky jsem ani trochu o žádnou funkci neusiloval, to ale nutně neznamená pasivitu či naprostou nečinnost. Naše organizace, v té době nepříliš početná, měla rozjeto několik nápadů ve fázi pokročilých příprav. Pamatuji tu diskuzi a názory na další vývoj. Budiž, vzal jsem rozpracované úkoly za své. Mojí snahou bylo dělat a dotáhnout naše záměry k cíli poctivě, důkladně a s plným nasazením. Domníval jsem se, jako pozitivní příklad pro ostatní. V malém počtu členů nebylo snadné schovat se před úkoly. Jaksi naivně jsem v té době očekával podobný přístup a zájem o společnou věc i u ostatních. Zprvu, ale jen krátce, to tak i vypadalo. Tak se za bezmála pět let podařilo uskutečnit řadu akcí, výletů, exkurzí a realizovaly se nápady v oblasti propagace, výstavy, prezentace na veřejnosti, nášivky, samolepky, placky, odznaky a trička. To také zásluhou vydatné spolupráce mé dcery. K tomu dlouhá řada mých příspěvků do kroniky a neméně i na rozjeté webové stránky organizace, dále fotodokumentace. Také vystoupení na veřejnosti, která jsem v ostrém rozporu s mými osobními pocity absolvoval přesvědčen o jejich přínosu pro naši organizaci. K tomu, jaksi samozřejmě, každý měsíc schůze odbočky a nespočet výborových. O hodně více než šedesát schůzí, na každou jsem vždy přišel připraven, jinak to ani nešlo, pokud jsem ji vedl. Nemohl jsem si schůzi odsedět, vypít svá piva a odejít s čistou hlavou domů. Byl to neustálý kolotoč. Nestěžuji si, konstatuji. Organizace se rozrůstala a pro její členy bylo stále snažší se ukrýt před prací v houfu. Jak ostře s tím mým kontrastoval přístup většiny členů jsem si postupně více uvědomoval vždy, když jsem se obrátil do auditoria se žádostí o pomoc či s návrhem na spolupráci. Až na naprosto ojedinělé vyjímky mi byly odpovědi sklopené oči, nezájem či až dětinské výmluvy. Postoj připomínající - jsme tady, tak nás bav a postarej se. Několikrát jsem s předstihem na neudržitelnost takového stavu upozorňoval a avizoval jeho blížící se konec. Shodou okolností se v té době také odehrálo pár, možná zdálo by se drobných, epizod uvnitř i vně organizace. Týkaly a také dotýkaly se mě. I to byl jeden bod jednání výborové schůze v době krátce před rezignací. Přesto i přes osobní indispozici jsem se v lednu intenzivně věnoval společně s výrobcem dokončení záměru výroby triček naší organizace. Přes včas avizované požadavky jsem na schůzi opět narazil, navíc bylo v tom už více než čtyřicetičlenném kolektivu sedícím proti mně, i zády, slyšet poznámky a výmluvy, ke kterým se zbytečně přidávali i neoslovení a ti, kterých se problém netýkal. Ten den, stejně jako na předchozí schůzi, mi nebyli oporou ani ti o nichž jsem si to myslel. Reagoval jsem prostě a pochopitelně. Číše právě přetekla. Moje chuť pracovat a rozdat se, se mžikem změnila v naprostý odpor cokoliv dále dělat a pohybuji se dále, v už dříve slíbeném, setrvačností. Stále mám pochyby zda, pro mne osobně, bylo dobře ustoupit od původního záměru opustit organizaci úplně.

Na druhou stranu je přínosem tohoto mého rozhodnutí nepochybně dobrá volba nového sekretáře, člověka nadmíru schopného, konsenzuálního, mladého a znalého. To je pro organizaci teď určitě to nejdůležitější.